

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATA PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91,— Cheiul Dâmboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

AL. LAHOVARI: *Biografie de D. Chebapci.*

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de Casație și Justiție, secțiuni-unite: *Maria Hristodor V. Impușcatu u Vasilichia Apostoleanu și Preotul I. Dumitrescu.*

Idem: Elena Bagdazar cu Ion Hagi Ștefan.

Idem: Ministerul de finanțe cu Alexandru Pastia.

Trib. jud. Suceava: *I. B. David și I. Goldner cu frații Pincas și Baräh Rosenzweig.*

Jurisprudența streină:

Tribunalul civil al Senei secția VII: *Augustin cu consiliul judiciar al lui Prosper Le Goff și cu Le Goff.*

Cronica judecătorească.

Buletinul publicațiilor judiciare.

Bibliografii.

ALEXANDRU LAHOVARI

Mari erau speranțele aceloră ce întovărășeau, la gară, pe **Alexandru Lahovari**, dar mai mare este desnădăjduirea ce ne a pricinuit moartea, pe neașteptate, a acestui mare bărbat.

Născut din o familie opulentă, el avu mijloace intru a dobândi cea mai aleasă cultură, învățând la școalele cele mai renumite din străinătate.

Nașterea l'au favorizat, firea lui l'au ajutat, ferindu-l de a apuca drumul greșit al multor tineri bogătași.

S'a întors în țară în împrejurări potrivite, când tocmai se simțea trebuința de oameni cu învățatură. Cum pe atunci bărbații politici își disputeau meritul de a fi putut strînge împrejurul lor, tineretul cult și luminat, **Alexandru Lahovari** a fost îmbrățișat de partidul conservator,

care compunea societatea înaltă și aleasă a Capitalei.

Prin însușirile sale, au străbătut, curând, și el a fost cel mai tânăr ministru în țara noastră. În capul departamentului Justiției, el a reformat Codul penal și Procedura penală; lucrând alături cu colegii lui, el a creat instituțiunile Creditelor Fonciare, cu care s'a scăpat moșiile ce erau împovărate de sarcini.

Ca Ministru al Justiției, el a fost cel dintâi — și lucru rar —, care, în numirile în funcțiuni, se uita mai mult la probitatea, de cât la ideile politice, ne atingând pe aceia ce s'ar fi putut considera drept vrăjmași politici.

Ne plăcându-i linguşirea, dânduși, cu sinceritate, seamă de funcțiunea înaltă ce o ocupa, imboldit de dorința binelui obștesc, și de înalțarea prestigiului magistraturei; necalculând foloasele meșchine ce i-ar fi putut aduce, când nu va mai fi la putere, pururea, s'a ferit de a numi în magistratură, creaturi de ale sale, sau ale partidului.

Cea mai strălucită însă vreme a vieții sale, a fost din timpul în care era deputat. Insușirile naturale, cunoștințele bogate, dar mai presus de ele, probitatea caracterului său, dădea acea mare autoritate cuvântărilor sale: pe potrivnici i cuprindea admirațiunea, pe ai lui, îmbărbătându-i, îi însuflețea.

Alexandru Lahovari a fost strălucirea eloquenței politice; discursurile lui pline de vederi netede, cu expresiuni juste, vii, îmbelșugate, erau încălzite de sentimentele patriotice, sprijinite pe puterea convingerilor, și înălțate astfel în cât

pironea atențiunea tuturor. Intonarea dicțiunei sale și mai ales apelul cald ce îl adresa, la sfârșit, către auditor, îl făcea să rămână neîntrecut.

Dacă el era podoaba neprețuită a elocinței, a rămas fără seamă ca om de caracter. Cu drept cuvânt s'a zis: toți oamenii au un caracter, dar prea puțini sunt *de caracter*. În vremurile de astăzi și la noi în țară, lipsa de caracter este vii simțită; el este, pentru suflet, ceea ce fisonomia este pentru trup. Cel ce le întrupează, are o natură complectă și armonioasă; cu-îi i-ar lipsi caracterul, ar trăi în penumbră.

Alexandru Lahovari era mândru și demn; el nu era șovăitor, spunea pe față părerea lui, fără să țină socoteală dacă ar plăcea sau displăcea amicilor săi politici. Așa a făcut când se vârase vrajba în partidul liberal-conservator, din pricina partidului junimist, spunând la Clubul Mandi, în adunarea presidată de *duumvirii*: «Nu membrii din club vor trage linia de conduită a guvernului».

Cinstit în viața publică, a fost prea cinstit în viața privată. Acest bărbat activ, instruit, inteligent, viguros, avut, n'a intrat în nici o speculațiune financiară, n'a fost membru a nici unei societăți de asigurare, de credit fonciar, nu s'a amestecat în nici o întreprindere, n'a luat, de la Stat, moșii în arendă.

Atâta scrupul păstra, pentru demnitatea și onoarea lui, în cât a părăsit exercițiul profesiunei de avocat, spre a nu se zice de el că, prin autoritatea sa, prin faptul că el a numit în funcțiuni, pe magistrații, înaintea cărora pledează, că exercită o inriurare, în dauna adevărului și a dreptății. Ce deosebire între el și toți ceilalți! Voltaire a avut mare dreptate când a zis: «*On peut juger du caractère des hommes par leurs entreprises*».

Moartea a acestui bărbat, către care erau îndreptate speranțele mai a tuturor, a desprins, din corpul partidului conservator, brațul lui cel drept, iar patriei, a răpit pe cel mai valoros fiu al ei, ce, cu credință, a servit, ce, cu drag și cu demnitate, a purtat falnic numele de Român, iar cea mai bună laudă adusă lui, este maxima aceasta: durerea poporului este cea mai frumoasă orațiune funebră a oamenilor mari.

D. Chebapci.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECT.-UNITE

Audiența de la 13 Februarie 1897

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Maria Hristodor V. Impușcatu cu Vasilichia Apostoleanu și Preotul I. Dumitrescu

Urmărire imobiliară. — Depunerea prețului. — Dacă creanța poate fi depusă drept preț și când. (Art. 552 din procedura civilă).

Urmărire imobiliară. — Tabloul de ordinea creditorilor. — Nefacerea lui. — Lipsa de interes din partea celui ce invoacă nefacerea tabloului. — (Art. 573 din procedura civilă).

1) O creanță poate fi depusă și primită într-o adjudecațiune drept preț, dacă este în rang util și necontestat.

2) O dată judecat, în mod definitiv, pe cale de contestațiune, că creanța unei creditoare urmăriitoare și adjudecatară în același timp, este valabilă și în rang util, debitoarea contestatoare, căzută în contestațiune, și față de care acea creanță fusese validată și declarată în rang util, numai are nici un interes să se opună la primirea ei drept preț al adjudecațiunii pe motiv că nu s'ar fi făcut un tablou de ordinea creditorilor.

Decisiunea 5/97. — Respins ca nefondat recursul făcut de Maria Hristodor V. Impușcatu contra ordonanței de adjudecare cu No. 1091/96 pronunțată de tribunalul R.-Sărat în proces cu Vasilichia Apostoleanu și altul.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul consilier R. N. Opreanu.

S'a ascultat: d-nul M. Antonescu avocatul recurenței Maria Hristodor V. Impușcatu în dezvoltarea motivelor de casare și d-nul I. Popescu avocatul intimatului Vasilichia Apostoleanu în combateri, precum și d-nul procuror general G. Filitti în conclusiuni.

Curtea deliberând;

Asupra motivului rămas în divergență:

«Violarea art. 573 combinat cu 552 pr. civ. nefăcându-se tabloul de ordine și cu toate acestea primindu-se creanța drept preț, minorii lui Hristodor V. Impușcatu nefiind debitori personali ai creanței cu care s'a făcut urmărirea, ci numai detentorii imobilului urmărit, avea un interes să poată face contestațiune la tablou, mai cu seamă că ei au contestat înaintea tribunalului în ziua licitației chiar caracterul executoriului al creanței d-nei Vasilichia Apostoleanu».

Având în vedere că din ordonanța de adjudecare supusă recursului, rezultă că Vasilichia C. Apostoleanu, intimată în recurs, a cerut de la tribunalul județului Rîmnicu-Sărat, executarea ordonanței de inscripțiune ipotecară legală, investită cu titlu executoriului, prin urmărirea și scoaterea în vânzare a imobilului în care se afla asigurată dota sa, dotă liquidată și printr-o sentință a tribunalului Putna, cerând în același timp ca urmărirea să fie îndreptată atât contra casei defunctului său soț C. Apostoleanu, reprezentată prin tutorul ad-

hoc preotul Ion Dumitrescu, cât și contra lui Hristodor V. Impușcatu, deținător al imobilului în care era asigurată dota sa ;

Că această cerere fiind admisă de tribunal, și fixându-se ziua de vânzare, Hristodor V. Impușcatu, face contestație la urmărire pe motiv că imobilul urmărit este al său în baza actului de cumpărare autentificat de tribunalul Rîmnicu-Sărat la No. 215/877 și transcris la No. 162/90, și că creanța Vasilichiei Apostoleanu este nulă, și în orî ce cas neoposibilă lui ;

Că atât tribunalul județului Rîmnicu-Sărat, prin sentința No. 245/94, cât și Curtea de apel din Galați, secția I, prin decisiunea No. 160/94, constată că de și Hristodor V. Impușcatu a cumpărat acel imobil în 1877 de la C. Apostoleanu, soțul creditoarei urmăritoare, însă nu a transcris actul de cumpărătoare de cât în 1890, și această transcripțiune fiind posterioară inscripțiunii ipotecare pentru asigurarea dotei Vasilichiei C. Apostoleanu, inscripțiune luată în 1881, nu poate fi opusă Vasilichiei Apostoleanu, care prin inscripțiunea ipotecară a dobîndit un drept real asupra aceluși imobil, considerat pentru dînsa ca neșit din patrimoniul soțului, său la epoca inscripțiunii ipotecare ;

Că decisiunea Curții de apel din Galați rămînînd definitivă prin respingerea recursului ce Impușcatu făcuse contra acestei decisiuni, s'a reînceput urmărirea și procedându-se la vânzare, imobilul s'a adjudecat asupra creditoarei urmăritoare Vasilichia Apostoleanu cu suma de 8000 lei, care drept preț, a depus ordonanța de de inscripțiune ipotecară legală a dotei sale, în sumă mai mare de 8000 lei ;

Că tribunalul, în urma raportului județului supleant că creanța depusă este în rang util și necontestat, a admis-o drept preț și a ordonat liberarea ordonanței de adjudecare pe numele creditoarei urmărit oare Vasilichia C. Apostoleanu ;

Că în contra acestei ordonanțe s'a făcut recursul de față de către Maria Hristodor V. Impușcatu, tuloarea casei soțului său Hristodor V. Impușcatu, decedat în timpul urmăririi ;

Considerând că după art. 552 din procedura civilă, o creanță poate fi depusă și primită în adjudecațiune, drept preț, dacă este în rang util și necontestat ;

Considerând că în speță, fiind judecat în mod definitiv, pe cale de contestație, că creanța creditoarei urmăritoare și adjudecatară în același timp, Vasilichia C. Apostoleanu, este valabilă și în rang util, recurenta, care contestase această creanță și căzuse în contestațiunea sa, și către care această creanță fusese validată și declarată în rang util, numai avea nici un interes să se opună la primirea ei drept preț al adjudecațiunii pe motiv că nu s'ar fi făcut un tablou de ordinea creditorilor, și deci acest motiv invocat în casare rămîne fără interes și ca atare urmează a fi respins ;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența de la 27 Februarie 1897
Elena Bagdazar cu Ioan Hagi Ștefan

Executare.— Executare mobilă.— Care este ultimul act de executare.— Contestațiune.— Casare. (Art. 372, 403 și 429 din procedura civilă).

Pentru executările mobiliare, ultimul act de executare este jurnalul prin care instanța care a dat ordinul de executare, constată că ordinul său s'a executat. Până ce nu s'a încheiat un asemenea jurnal, contestațiunea la executare este tot-d'a-una admisibilă din partea celui vătămat.

Decisiunea 7/97.— Casată decisiunea Curții de apel din București, s. I cu No. 44/96 dată în procesul dintre Elena Bagdazar cu Ioan Hagi Ștefan.

Sa citit raportul făcut în cauză de d-l consilier G. Liciu.

S'a ascultat: d-l I. I. Bombă avocatul recurentei Elena Bagdazar în dezvoltarea motivului de casare și d-l G. Danielopol avocatul intimatului Ion Hagi Ștefan în combateri ;

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat :

«Violarea art. 403 din pr. civilă.

«Curtea consideră că ultimul act de executare înștiințarea făcută tribunalului de către portărel că ar fi adus la îndeplinire decisiunea ce se execută, pe când ultimul act de executare este numai încheierea tribunalului său Curții, constatând acea aducere la îndeplinire».

«Violând dar acest text de lege Curtea declară tardivă contestațiunea făcută de mine.»

Avînd în vedere că prin decisiunea supusă recursului, Curtea de apel a respins, ea nefondat, apelul făcut de recurenta Elena Bagdazar contra sentinței tribunalului Ilfov, secția comercială, cu No. 1024/96 pentru motivul că prin această sentință bine s'a respins contestațiunea făcută de Elena Bagdazar contra esecutării decisiunii No. 15/93 a acelei Curți, secția III, pe câtă vreme acea contestațiune a fost făcută după îndeplinirea celui din urmă act de esecutare, adică după ce se dăduse în posesiunea creditorului Ioan Hagi Ștefan o batoză și o locomotivă, ca obiecte datorite de B. St. Bagdazar, soțul contestatoarei, și după ce portărelul anunțase tribunalului că s'a adus la îndeplinire dispozitivul decisiunii ce se esecutase ;

Avînd în vedere că în recursul de față, cesiunea supusă judecăței acestei Curți este aceea de a se ști ce se înțelege prin ultimul act de esecutare de care vorbește art. 403 din procedura civilă și cum se constată el, când esecutarea are de obiect mobile ;

Considerând că după art. 372 și următorii din procedura civilă, hotărîrile definitive nu se pot esecuta de cât în temeiul unui ordin care se dă de instanța care a pronunțat acea hotărîre ;

Că, dar, în virtutea unei asemenea proceduri, instanța care a dat ordinul de esecutare, tot ea este chemată a constata dacă ordinul său s'a esecutat în total ;

Că aceasta reese și mai lămurit din coprinsul articolului 429 din procedura civilă care trimite pe acela în contra căruia s'a făcut urmărirea, să reclame la tribunal sau la Curtea competentă, adică care a dat ordinul de executare;

Că, ast-fel fiind, ultimul act de executare nu trebuie să fie considerat ca îndeplinit în momentul când agentul care a executat o hotărîre a încheiat prescriptul său verbal și a anunțat tribunalului că a executat hotărîrea ce fusese însărcinat să aducă la îndeplinire, ci atunci când instanța judecătorească, care a dat ordinul de executare, a declarat, prin încheierea sa, că executarea a avut loc în conformitate cu legea;

Că, dar, până când instanța care a dat ordinul de executare nu a încheiat și jurnalul său, că executarea s'a făcut legal, contestațiunea la executare din partea celui vătămat este tot-d'a-una admisibilă;

Considerând că, în speță, întru cât din decisiunea supusă recursului se constată că un asemenea act de procedură din partea magistraților cari au dat ordinul de executare n'a avut loc și, prin urmare, simpla depunere la grefă a actului de către agentul de urmărire nefiind suficientă pentru a se considera că ultimul act de executare s'a îndeplinit, decisiunea Curții care admite soluțiunea contrariă violează principiile sus arătate, și, deci, urmează a fi casată;

Pentru aceste motive, casează, etc.

Ministerul de Finanțe cu Alexandru Pastia

Timbru. — Opoziție. — Cerere de restituire de taxe. — Dacă hotărîrile date de instanțele judecătorești în lipsă sunt susceptibile de opozițiune. (Art. 46 din legea timbrului și art. 154 din procedura civilă).

Hotărîrile date de instanțele judecătorești, în materie de restituire de taxe de timbru, sunt susceptibile de opozițiune.

Decisiunea 8/97. — Casată decisiunea Curții de apel din București, secția III cu No. 139/96 dată în procesul dintre Ministerul de Finanțe cu Alexandru Pastia.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Hănțescu;

S'a ascultat: d-l D. R. Ștefănescu, avocatul recurentului Minister de Finanțe în dezvoltarea motivului de casare și intimatul Alexandru Pastia în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere și violarea art. 46 din legea timbrului combinat cu art. 154 pr. civ., întru cât, de și legea timbrului prin art. 46 nu vorbește nimic de dreptul de opoziție; acest drept însă există în favoarea ambelor părți într'un mod virtual, în baza principiului că opozițiunea fiind un drept natural el există ori de câte ori o lege nu 'l interzice».

Având în vedere că art. 46 din legea timbrului, care se ocupă cu casurile în cari taxa de înregistrare, odată

percepută, se poate restitui, vorbește numai de termenul de apel acordat părților contra încheierilor tribunalului cari statuează asupra cererilor de restituirea unor asemenea taxe, nu și de dreptul de opozițiune, fără însă ca prin acest articol sau prin vre un alt articol din legea timbrului să se interzică părților, în asemenea cas, dreptul de opozițiune;

Că dar întru cât nici un articol din legea timbrului, lege specială, nu interzice, în materie de restituire de taxe de înregistrare, dreptul de opozițiune pentru partea judecată în lipsă, urmează a se lua de basă, în asemenea cas, dreptul comun, și a acorda prin urmare, fie părții ce cere restituirea, fie statului dreptul de opozițiune;

Considerând că chiar din desbaterile Corpurilor legiuitoare, urmate cu ocaziunea discuțiunii și votărei sus menționatului articol 46, reese învederat intențiunea legiuitorului de a acorda părților dreptul de opozițiune în materie de restituire de taxe de înregistrare, căci în cursul discuțiunilor propunându-se un articol adițional prin care se ridică dreptul de opozițiune părților în asemenea materie, după mai multe discuțiuni, acest articol a fost retras, rămânând ast-fel pentru părți, deschisă calea opozițiunii;

Că dar, în speță, reș Curtea de apel, prin decisiunea supusă recursului, a declarat neadmisibilă opozițiunea făcută de stat în contra decisiunii prin care i se respinsese ca nesusținut, apelul ce făcuse în contra încheierei tribunalului care admisesse cererea lui Al. Pastia, intimat în recurs, de a i se restitui o taxă de înregistrare, și deci motivul invocat este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența din 7 Februarie 1897

Președenția D-lui G. STRĂJESCU, Membru

I. B. David și I. Goldner cu frații Pincas și Burăh Rosenzweig.

Arbitrii. — Hotărîre arbitrală. — Pentru ce motive se poate ataca în nulitate o hotărîre arbitrală. (Art. 366 pr. civilă)

Arbitrii. — Hotărîre arbitrală. — Nulitate. — Dacă nulitatea unei singure dispozițiuni din hotărîrea arbitrală atrage nulitatea întregii hotărîri.

Arbitrii. — Hotărîre arbitrală. — Nulitate. — Când este nulă. — Super-arbitru. — De când începe misiunea lui. — Dacă părțile ar putea autorisa ca super-arbitrul să judece de la început alături cu arbitrii, cum trebuie să fie această autorizare.

Arbitrii. — Hotărîre arbitrală. — Nulitate. — Dacă părțile pot renunța la nulitățile de procedură ordinară.

Nulitate. — Nulitate prevăzută de lege. — Dacă este de ordine publică. — Dacă părțile pot renunța la asemenea nulități. — Dacă pot renunța la nulitățile prevăzute de art. 366 pr. civilă, relative la hotărîrile arbitrale.

1) *Nu se poate ataca ca nulă o hotărîre arbitrală de cât în casurile și pentru motivele anume indicate în art. 366 din procedura civilă.*

2) *Este de ajuns ca o singură dispozițiune din hotărîrea arbitrală să cadă sub aplicațiunea vre-unuia din casurile specificate în art. 366 din pr. civilă pentru ca întreaga hotărîre, în totalitatea ei, să fie nulă, indiferent dacă de la soluțiunea acelei dispozițiuni ar de-*

pinde saŭ nu soarta celei-l'alte, și cu atât mai mult încă când diversele dispozițiuni din hotărîre s'ar afla în vre-o dependență oare-care.

3) Hotărîrea arbitrală este isbită de nulitate când arbitrii s'au pronunțat asupra unor cestiuni cari n'au fost supuse judecăteli lor.

4) Misiunea superarbitrului nu începe și el nu este autorizat a interveni în judecată de cât atunci când arbitrii și-au terminat pe a lor, când adică aceștia au căzut în divergență.

Ast-fel este nulă hotărîrea arbitrilor când superarbitrul intră în constituirea unui tribunal arbitral înainte ca arbitrii să fie divizați în opiniunile lor, și judecă împreună cu ei afacerea încă de la început.

5) Chiar dacă s'ar admite că părțile ar putea renunța la nulitatea hotărîrei arbitrale rezultând din reaua constituire a tribunalului arbitral prin intrarea superarbitrului înainte de a se ivi divergență între arbitrii, intrare autorizată de părți, această renunțare și autorizare trebuie să fie expresă, constatată printr'o anume convențiune.

6) În materie de arbitraji voluntar, părțile pot conveni a renunța la nulitățile de procedură ordinară, întru cât pentru ca clauza ilicită coprinsă într'un contract să poată atrage nulitatea acestui contract se cere ca ea să fie de esența contractului său de natură ast-fel că fără ea contractul nu s'ar fi încheiat; orî stipulațiunea din compromis, prin care părțile declară că renunță la nulitățile de procedură ordinară în privința hotărîrei arbitrale nu este de esența compromisului.

7) Nulitățile prevăzute de lege sunt de ordine publică și ele nu pot fi acoperite prin voința părților.

Ast-fel părțile nu pot stipula, prin compromisul prin care se învoesc a recurge la judecata arbitrilor, că renunță la nulitățile prescise de art. 366 din pr. civilă pentru hotărîrile arbitrale.

S'au ascultat: d-nii avocați I. Alexandrescu și G. Ghițescu din partea reclamanților și V. Logotetides-Sculy din partea pârâților;

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că prin cererea lor I. B. David și I. Goldner tind la anularea hotărîrei arbitrale No. 1 din 13 Iunie 1896. dată în procesul dintre aceștia cu Pincas și Burăh Rozențvaig pentru bani;

Văzând actele formate în cauză, susținerile părților și concluziunile scrise depuse de reclamanți;

Având în vedere că principiul stabilit de doctrină și jurisprudență este, că nu se poate ataca ca nulă o hotărîre arbitrală de cât în cazurile și pentru motivele anume indicate în art. 366 pr. civ., și rațiunea acestui principiu și găsește explicațiunea nu numai în natura cu totul excepțională a acțiunii în anulare, dar și în aceia cu totul particulară a jurisdicțiunii creată prin arbitraj;

Că de asemenea este de ajuns ca o singură dispozițiune din hotărîrea arbitrală să cadă sub aplicațiunea vre-unuia din cazurile specificate în art. 366 pr. civ., pentru ca întregă hotărîre, în totalitatea ei să fie nulă, indiferent dacă de la soluțiunea acelei dispozițiuni ar depinde saŭ nu soarta celor-l'alte și cu atât mai mult încă când diversele dispozițiuni din hotărîre s'ar afla în vre-o dependență oare-care, ceea ce în adevăr și rezultă în mod neîndoios din chiar termenii întrebun-

tați de legiuitor în art. 366 pr. civ.: «actul calificat de hotărîrea arbitrală se va putea ataca ca nul»;

Având în vedere că cererea reclamanților se întemeiază pe următoarele motive:

1) Că arbitrii s'au pronunțat asupra unor chestiuni cari n'au fost supuse judecăteli lor și anume: au desfăcut tovarășia dintre Pincas și Burăh Rozențvaig, recunoscând ca cuvenindu-se lui Pincas tot activul rezultat din tovarășie, pentru acoperirea capitalului depus de acesta: au atribuit proprietatea oilor în litigiu lui David și Goldner, recunoscând că numai lui Pincas se cuvine valoarea acestor oi cum și sumele datorite de reclamanți și făcând ast-fel imposibilă compensațiunea cu sumele ce și Burăh datora reclamanților; au făcut diviziuni și distincțiuni de persoane, admitând cererea fraților Rozențvaig, îndreptată de aceștia contra lui David și Goldner, numai pentru Pincas Rozențvaig, iar cea reconvențională a lui David numai contra lui Burăh, cu toate că frații Rozențvaig erau tovarășii; și, în fine, au hotărît asupra unor cereri a lui Goldner fără ca acesta să le fi formulat;

2) Că rău s'a constituit tribunalul arbitral, superarbitrul luând parte chiar de la început la ședință și pronunțând hotărîrea;

3) Că s'a violat art. 355 pr. civ., nepăzindu-se în redactarea hotărîrei dispozițiunile art. 118 și urm., aceiași procedură; și 4) Că însăși compromisul este nul, conținând o clauză nelicită, cea prin care părțile declară că renunță la apel, revizuirii și orî-ce nulități a hotărîrei pentru lipsă de formă saŭ de procedură.

Având în vedere, în ceea ce privește primul motiv invocat de reclamanți, că, după cum rezultă din actul de compromis autentificat la acest tribunal sub No. 278 din 24 Mai 1896, arbitrii aveau a judeca, pe de o parte pretențiunile fraților Pincas și Burăh Rozențvaig contra lui I. B. David și I. Goldner, iar pe de alta acele ale lui I. B. David contra fraților Rozențvaig, ast-fel cum ele erau prevăzute și formulate în petițiunile adresate acestui tribunal și înregistrate sub No. 9436 și 9705 din 13 și 25 Octombrie 1895;

Având în vedere că prin acele petițiuni frații Rozențvaig cereau de la tribunal a se condamna în solidar pe David și Goldner la plata mai multor sume de bani, parte, ca preț a unor oi și berbeci ce frații Rozențvaig adusesese la suhat pe mosiile ținute în arendă de David și Goldner și pe care aceștia le reținuse fără drept, și parte, ca despăgubire pentru daunele suferite de ei prin faptul că nedându-li-se suhat, după cum convenise, oile și berbecii au pierdut din valoare, au perit și n'au avut un product satisfăcător; iar David a se condamna pe frații Rozențvaig, tot în solidar, la plata unor sume de bani, parte, ca preț al suhatului oilor și bani avansați pentru cumpărarea lor și, parte, ca despăgubire pentru întreținerea oilor peste termenul convențiunei și cumpărării de berbeci;

Având în vedere că, prin hotărîrea dată de ei, arbitrii judecând pretențiunile reciproce a părților, admitând în părți pe unele și respingând pe altele, condamnă pe I. B. David și I. Goldner, în solidar, a plăti numai lui Pincas Rozențvaig o anumită sumă de bani

asupra celor cerute de acesta și fratele său Burăh, din care însă să scadă David și Goldner, după pretențiunea lor, cu suma de 513 lei, rest convenit din suhat, cum asemenea condamnă numai pe Burăh Rozențvaig a plăti lui David o sumă de bani asupra celor pretinse de el de la acesta și fratele său Pincas;

Având în vedere că, pentru a ajunge la acest rezultat, arbitrii, după cum aceasta rezultă din însăși hotărîrea, constată condițiunile de tovarășie între frații Rozențvaig, lichidează drepturile fie-căruia dintre ei în această tovarășie și atribue proprietatea oilor, obiectul tovarășiei, numai lui Pincas Rozențvaig; că apoi, fără ca Goldner să fi făcut vre-o cerere și fără ca din vre-un act să rezulte asemenea drepturi și pentru Goldner, arbitrii fac pe acesta părtaș la suma de 513 lei cu care sunt condamnați frații Rozențvaig către David;

Având în vedere că ast-fel fiind și într-un cât prin compromis arbitrii n'au avut însărcinarea a se pronunța nici asupra tovarășiei dintre frații Rozențvaig, pentru a se vedea care sunt drepturile ce fie-care dintre ei au în această tovarășie și în ce legătură stau față cu pretențiunile ce au ridicat contra lui David și Goldner, cum nici asupra vre unei cereri din partea lui Goldner contra fraților Rozențvaig hotărîrea dată de ei este lovită de nulitatea prevăzută în al. 3 de sub art. 366 pr. civ. și deci motivul invocat este întemeiat;

Că dacă părâții opun că tovarășia dintre frații Rozențvaig n'ar prezenta nici un interes pentru reclamanți, că, Goldner fiind coasociatul lui David pretențiunile ridicate de acesta, după însuși natura contractului dintre ei, priveau și pe Goldner și că în cele din urmă hotărîrea n'ar putea fi anulată de cât în dispozițiunea privitoare pe Goldner, rămânând valabilă în cele-lalte dispozițiuni; pretențiunile lui David fiind însă de natură a putea fi propusă în compensațiune la acele ale fraților Rozențvaig, este evident interesul acestuia ca tovarășia dintre frații Rozențvaig să nu fi fost lichidată, mai ales când ea a avut de rezultat înlăturarea pretinsei solidarități; a fi existând apoi o tovarășie între David și Goldner nu s'a dovedit de părâți, din actul autentificat la acest tribunal sub No. 395 din Iulie 1896 și prezentat de David se constată din contra că asemenea tovarășie va avea loc între ei numai de la Aprilie viitor 1897, și dar apărarea în această privință, față și cu principiile deja enunciate, este lipsită de ori-ce temei;

Având în vedere, în ceea ce privește al doilea motiv invocat de reclamanți, că, după cum reiese chiar din termenii art. 353 pr. civ. misiunea superarbitrului nu începe și el nu este autorizat a interveni în judecată de cât atunci când arbitrii și-au terminat pe a lor, când adică aceștia au căzut în divergență, căci superarbitrul n'are altă misiune de cât aceea de «a decide majoritatea»; prin urmare dacă superarbitrul intră în constituirea unui tribunal arbitral înainte ca arbitrii să fie divizați în opiniunea lor și să dea o hotărîre alături de aceștia, acea hotărîre este viciată, cade sub prevederile art. 366 al. I pr. civ. și deci e lovită de nulitate;

Având în vedere, în specie, că, din cuprinsul hotărîrii arbitrale atacate, se constată nu numai că superar-

bitrul Samuel Last a asistat la întreaga operațiune de instrucțiune a afacerii deferite judecății arbitrilor Zvibel și I. Last, dar încă a intrat în constituirea tribunalului arbitral chiar de la început și alături de arbitrii a dat și iscălit acea hotărîre; iar din actul de compromis rezultă în mod destul de clar că părțile alegându-și și numind ca arbitrii pe persoanele menționate, au stipulat în acelaș timp că, numai în caz de neînțelegere între aceștia, afacerea să fie judecată de superarbitrul S. Last ales și numit tot de ele;

Având în vedere că ast-fel fiind și pe câtă vreme, pe de o parte, părțile, prin actul de compromis, care are menirea a determina puterile ce ele înțeleg a conferi arbitrilor, au convenit a nu deferi judecății superarbitrului contestațiunile dintre ele de cât pentru cazul când arbitrii s'ar găsi în neînțelegere, iar, pe de altă parte, din hotărîrea intervenită constatându-se că, fără să fi existat mai întâi o neînțelegere între arbitri, superarbitrul a participat încă de la început la judecată și la pronunțarea acelei hotărîri, ea călă a fi declarată nulă conform al. I de sub art. 366 pr. civ., ea fiind dată de o persoană fără competență, fără autorizațiune și deci și acest motiv este întemeiat;

Că dacă părâții spun că nulitatea rezultând din această constituire a tribunalului arbitrar ar fi acoperită prin faptul că reclamanții, asistând la judecată, n'au protestat contra constituirei tribunalului și dacă este adevărat că, pentru a evita pierdere de timp și noi cheltuieli la care eventual ar da loc o neînțelegere între arbitri, și mai ales când sunt numai doi, părțile pot de comun acord autoriza pe superarbitru a participa la darea hotărîrii arbitrale încă de la începutul judecății această autorizare însă nu poate fi de cât expresă, constatată printr-o anume convențiune; or, în specie, asemenea convențiune nu există, hotărîrea nu enunță nimic în această privință și existența superarbitrului la judecată, pe care de alt-mintrelea nici un text de lege n'o oprește, a putut fi tolerată de reclamanți fără ca din aceasta să se poată trage vre-o concluziune contra lor și cu succes putând ei întempeina că n'au știut că superarbitrul îi va și judeca;

Având în vedere, în ceea ce privește cele-alte motive invocate de reclamanți, că ele, necăzând sub prevederile vre unuia din cazurile specificate în art. 366 pr. civ. nu pot servi, pe calea acțiunii în anulațiune, ca mijloace de anulare a hotărîrii arbitrale;

Că de alt-mintrelea în materie de arbitraj voluntar, după cum aceasta se recunoaște atât în doctrină cât și în jurisprudență, părțile pot conveni a renunța la nulitățile de procedură ordinară și, în specie, din actul de compromis se constată că ele au convenit a renunța la nulitatea hotărîrii arbitrale «pentru lipsă de formă sau de procedură»;

Că apoi pentru ca clauza ilicită cuprinsă într-un contract să poată atrage nulitatea acelui contract se cere ca ea să fie de esența contractului său de natură, ast-fel că fără ea contractul nu s'ar fi încheiat; or, stipulațiunea din actul de compromis că părțile renunță la căile de atac contra hotărîrii arbitrale nu este de esența lui și nici reiese din ce-va că ar prezenta caracterul enunțiat;

Având în vedere și concluziunile subsidiare a părților

că, reclamanții renunțând de mai înainte și în mod expres, prin chiar actul de compromis, la ori-ce căi de atac a hotărârii arbitrale, ei n'ar mai putea veni astă-zî să atace hotărârea pe calea acțiunii în anulațiune;

Având în vedere că, indiferent de interpretarea ce s'ar putea da cuvintelor întrebunțate de părți în actul de compromis, reclamanții susținând că prin cuvintele «hotărârea arbitrală va fi definitivă și executorie, fără drept de apel sau revizuire, neputând vre-unul din noi a cere nulitatea hotărârii pentru lipsă de formă sau de procedură» ei n'au înțeles a renunța și la acțiunea în anulațiune prevăzută de art. 366 pr. civ. și ori cât ar fi de controversată cesțiunea de a se ști dacă asemenea renunțare este sau nu valabilă; luându-se însă în considerațiune că acțiunea creată de legiuitor prin menționatul articol are menirea de a preîntîmpina ori-ce uzurpare din partea arbitrilor sau preînșilor arbitri, ori-ce călcare a regulilor după care ei au a se conduce în judecata lor și prin aceasta a garanta și pe părți, dat fiind apoi principiul că nulitățile prevăzute de lege sunt de ordine publică și că ele nu pot fi acoperite prin voința părților, este în afară de ori-ce îndoială că o renunțare la nulitățile prescrise de art. 366 pr. civ. n'are absolut nici o valoare, ast-fel ar trebui să se presupună că părțile sau învoit prin compromis a se supune unei judecăți care n'ar prezenta acest caracter, ceea ce este inadmisibil;

Având în vedere, în fine, că dacă legiuitorul ar fi înțeles a autoriza pe părți să renunțe la acțiunea în anulațiune pentru cazurile prescrise de art. 366 pr. civ. o spunea aceasta în termeni preciși, cum o face pentru apel prin art. 344 pr. civ.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Străjescu, anulează, etc.

(ss) G. Străjescu, E. E. Singurof.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

TRIBUNALUL CIVIL AL SENEI, SECȚIUNEA VII

Audiența din 21 Ianuarie 1897

Președenția D-lui PIGNARD-DUDEZERT

Consiliu judiciar.— Chelutueli necesare.— Chelutueli în raport cu situația de avere a risipitorului.— Furnituri.— Reducere.

Risipitorul pus sub un consiliu judiciar nu este ținut de cât de chelutuelile ce i-au profitat și cu condițiunii ca aceste chelutueli să fie în raport cu situația sa bănească.

Furniturile făcute unui risipitor pus sub un consiliu judiciar trebuiesc a fi reduse în măsura cât au profitat risipitorului.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că Augustin reclamă de la Le Gros, consiliu judiciar al lui Prosper Le Goff, și de la Prosper Le Goff, suma de 305 franci pentru furnituri de vestminte;

A nume la 7 Septembrie 1895, 155 franci pentru un costum complet;

La 20 Octombrie 1885, 155 franci pentru un pardesiu; Având în vedere că rezultă din documentele produse că situațiunea de avere a lui Le Goff este din cele mai modeste, că venitul său personal e redus la o rentă asupra Statului de 407 franci;

Având în vedere că un risipitor pus sub un consiliu judiciar nu este ținut (nu răspunde) de cât pentru chelutuelile ce i-au profitat și cu condițiune ca ele să fie în raport cu situațiunea sa pecuniară;

Având în vedere că s'a stabilit că la 4 Septembrie 1895 doamna Le Goff, mama, plătise lui Augustin 661 franci pentru haine date în Mai 1895;

Că la 9 Septembrie 1895, după ce a liberat costumul complet trecut în factura de 155 franci, Augustin a scris doamnei Le Goff spre a o informa de nouile comande ce-i făcuse fiul său, adică peste cei 155 franci un pardesiu de 150 franci.

Având în vedere că, ținând în seamă furniturile ce fuseseră făcute în Mai 1895 și care se ridicase la suma de 661 franci, este loc a considera ca constituind o furnitură ce a profitat risipitorului și în raport cu situațiunea sa pe acea dată la 7 Septembrie 1895, și a înlătura pe acea dată la 20 Octombrie 1895 posteroară răspunsului doamnei Le Goff comunicării ce-i fusese făcută de Augustin la 9 Septembrie 1895;

Că la această comunicare, d-na Le Goff, muma, a răspuns că nu va plăti nici una din hainele comandate;

Că după ce cu modul acesta a fost prevenit, Augustin a liberat la 20 Octombrie 1895, pardesiul a cărui plată o cere o dată cu prețul costumului complet liberat încă de 7 Septembrie 1895;

Având în vedere de altmintrelea că prețurile puse la 7 Septembrie 1895 sunt exagerate, și că trebuiesc reduse la suma de 100 franci;

Pentru aceste motive,

Condamnă pe Le Goff, și pe Le Gros, acesta în calitate de consiliu judiciar, să plătească lui Augustin suma de 100 franci;

Respinge cele-lalte cereri ale lui Augustin etc.

Avocații ce au pledat: d. Blin pentru Augustin; d-l Conradin, pentru Le Gros, consiliul judiciar al lui Le Goff.

La Loi.

CRONICA JUDECĂTOREASCA

Mare talent au unui din agenții auxiliari ai poliției judiciare de a se face ridicoli în redactarea proceselor-verbale de constatarea crimelor și delictelor. S'ar putea tipări volume întregi, și cari ar putea amusa mai multe generațiuni, numai cu extracte din asemenea procese-verbale.

Să dăm astă-zî două mostre de stilul, mai mult de cât ridicol, în care sunt redactate procesele-verbale.

lată unul;

Un comisar polițienesc din orașul R..., un oraș de munte, voidind a redacta un proces-verbal de ultragiū

serie următoarele rinduri pe cari le reproducem aidoma, cu punctuația și ortografia lui *don comisar*: «...D-sa atunci său adresat Către mine că numă cunoaște cine sânt, și dacă sânt Comisari nu sînt Irod. — lam rugat a în ceta de ase mai pronunța cu astfel de cuvinte. Dsa pe dată aș slobozit o voce ca de leu, dîcîndum că de ași fi mai Tinăr mar pune jos și mar face Cadavru....»

Vē place? Nu-ī așa că-ī tare acest don comisar? L'o fi ultragiat orī nu persoana care a slobozit o voce ca de leu, cea ce știū însă este că don comisar rēū a ultragiat limba, gramatica și ortografia românească.

O altă mostră:

Intr'unul din porturile dupe Dunăre, un gardist surprinde, într'o noapte, într'o stradelă, lângă o magasiă, pe un bărbat și o femeă făcînd dragoste, și încă o dragoste ce era departe de a fi platoniceă.

Comisarul însărcinat cu cercetarea casului, un fost pantofar subțire, și care ca atare era foarte citit, căci pe lângă *Alexandria*, *Arghir* și *Elena*, *Dorul*, etc., citise și pe *Contele de Monte-Cristo*, — s'a gândit cum să intoarcă din condeiū ca să spună faptul fără a trece peste bună cuviință; dupe o matură chibzuire, pune pe gardist să facă următoare declarațiune: «I-am prins pe amēdoi făcînd *flagan delict* în brațele lui *Morfeum*....»

Ce să-ī faci, așa merge treaba cînd din pantofar subțire te transformi în comisar.... *nesubțire!*

BULETINUL PUBLICATIUNILOR JUDICIARE

Tribunalul Doljiū, Secțiā Comercială și de Notariat

Ordonanța No. 1440.—28 Februarie 1897

Vēdēnd cererea făcută trib. de către d-nu Ion dīs și Niță I. Jianu prin petițiunea reg. la No. 3196, de a se declara anulate arei cambii ce avea de la d-nu N. B. Ionescu proprietar și comerciant din Craiova, fie-care în sumă de câte una mie lei și datele 25 Ianurie a. c., din care una cu scadența la 1 Octombrie . c. și douē la 1 Aprilie 1898, pe motiv că în ziua de 12 Februarie corent pe cînd se găsea în tîrgul de săptămână din acest oraș a perdut portefoliul în care păstra zisele cambii;

Vēdēnd că petiționarul a publicat perderea acestor cambii și prin Gazeta Craiovei No. 25 din 26 corent;

Vēdēnd că debitorul N. B. Ionescu în urma somațiunei ce i s'a adresat prin corpul port. acestui trib. sub No. 931/97, declară să recunoaște petiționarului datoriat de lei trei mii cu trei cambii.

Vēdēnd că față de aceste împrejurări rezultă că sus citatele cambii sunt pierdute și că prin urmare cată a se procede la îndeplinirea dispozițiunilor din art. 355 cod. comercial.

Pentru aceste motive,

Noi Președintele,

Invităm pe orī-cine ar posedea trei cambii acceptate la 25 Ianuar. a. c. de către N. B. Ionescu în ordinul d-lui Ion dīs și Niță I. Jianu, fie-care cambie de câte una mie lei, din care una cu scadența la 1 Octombrie a. c. și douē cu scadența la 1 Aprilie 1898; să le înfățișeze în termen de 40 zile de la publicarea acesteī ordonanțe la Grefa acestui Tribunal, cunoscînd că în lipsă de înfățișare, Tribunalul în ziua de 30 Aprilie a. c., pentru cînd se dispune citarea atāt a petiționarului cāt și a debitorului N. B.

Ionescu, spre a se decide în această privință, le va declara fără tărie față de posesorul lor.

Presenta ordonanță se va așișa în sala Trib., în sala Primării Craiova, la Camera de Comerț, în sălile burselor din București și Galați și se va publica prin Gazeta Craiovei, Monitorul Oficial, jurnalul «Curierul Olteniei» din Craiova, Voința Națională, Epoca și Curierul Judiciar din București.

(s) Președinte, **B. Roman**

(s) p. Grefier, **M. N. Fiștescu**

Portărelul Trib. Doljiū, secțiā Comercială și de Notariat copia aceasta fiind conformă cu originalul se atestă și se va publica în jurnalul Curierul Judiciar din București.

Portărel, **G. Bărbulescu**.

BIBLIOGRAFII

A apărut 2 volume:

TRATAT TEORETIC ȘI PRACTIC

DE

PROCEDURA CIVILA

DE

DIMITRIE CHEBAPCI

Doctor în drept, Avocat

Primul volum conține: *Legea judecătōriilor de pace, acțiunile posesorie, acțiunea de revendicare, regulamentul de hotărnicie, legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică.*

Volumul al II-lea conține:

ESECUȚIUNEA SILITA

Ambele volume fiind de mare folos, magistraților, avocaților și studenților în drept, ele se găsesc de vânzare la autor *str. Plantelor No. 39*, și se pot procura în urma unei scrisori și a înaintărei costului prin mandat poștal.

Fie-care volum costă lei 12; ambele vol. 24 lei

FĂRĂ PROBĂ
DUPĂ ULTIMA MODA

Se croesc și se esecută comănde de haine prompt și cu prețuri sub concurență

NUMAI LA

BAZARUL REGAL

CASĂ DE ÎNCREDERE

BUCURESCI, CALEA VICTORIEI, PASAGIUL VILACROS

Vis-à-vis de Prefectura Poliției Capitalei

cu stimă **SCHVARTZ & MENDELSONN**